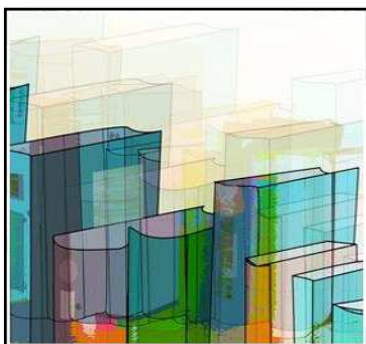
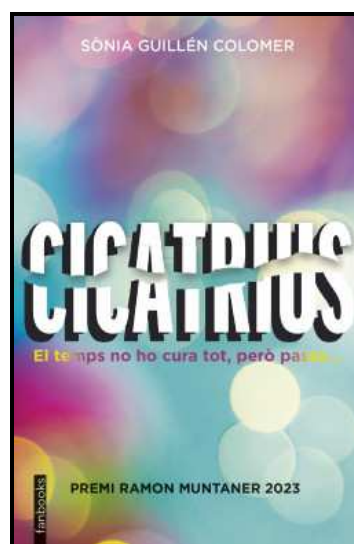

Club de lectura juvenil

Sònia Guillén Colomer

Cicatrius

Dimarts, 27 de maig de 2025
a les 18.00 h.

Amb la presència de l'autora i la col·laboració de
l'Institució de les Lletres Catalanes

BIBLIOTECA PAGES DE CLIMENT
FIGUERES

Ajuntament de
Figueres

Figueres Cultura

Diputació de Girona
Biblioteques

Biblioteques
Públiques
de Catalunya

Autora:

Sònia Guillen Colomer

Vaig néixer una nit freda propera a Nadal, com la quarta filla d'una família nombrosa. De petita, heretava roba, joguines i un munt de llibres dels meus germans grans: joies literàries de Dostoievski, Delibes, Grandes i Rodoreda. D'adolescent, em vaig endinsar en els mons fascinants d'Asimov, Huxley, Orwell i Tolkien. Quan no llegia, imaginava històries i em perdia en el meu món de somnis i idees.

A casa sempre em recorden amb un llibre a les mans: amagada al lavabo, en un racó del pati de l'escola o amb una llanterna sota la manta per no despertar les tres germanes amb qui compartia habitació. Quan no llegia, imaginava històries i em perdia en el meu món de somnis i idees.

Tot i que sempre havia somiat escriure, vaig començar a treballar als quinze anys i la meva passió va quedar en un somni. Durant anys, vaig compaginar la meva feina com a professora d'Innovació a la universitat amb la de consultora laboral. Després de més de tres dècades a la mateixa empresa, vaig decidir deixar-ho tot per dedicar-me plenament a la meva veritable passió: l'escriptura.

Des de llavors, he publicat quatre novel·les: *No sé qui sóc* (finalista del premi Ciutat de Picassent), *Cicatrius* (Premi Ramon Muntaner 2023 de literatura juvenil) i *La geometria dels batecs* (Premi Manuel de Pedrolo de narrativa i ciència-ficció). El meu últim llibre es titula *El principi d'incertesa*.

<https://soniaguillen.com/biografia>

Aquí podeu llegir una entrevista que van fer a l'autora després de rebre el Premi Ramon Muntaner 2023 de literatura juvenil:

“Escriptora, consultora laboral, professora d'universitat i mare del Roger, la Mireia i l'Oriol, de 25, 22 i 20 anys. Acaba de guanyar el 38è premi Ramon Muntaner amb la novel·la juvenil 'Cicatrus' (Fanbooks), sobre dues noies que es fan amigues en un hospital i, al llarg d'una nit, s'expliquen les vides”

Jo t'explico els meus problemes i tu m'expliques els teus.

— Els pares som el primer model de parella que els fills coneixen de forma més real i completa. Els nostres fracassos i encerts, la manera en què construïm relacions, el tracte dintre de la llar i com resollem els conflictes, és un gran aprenentatge per a ells. També pot ser, sovint, una font d'angoixa. Els pares passem temporades o situacions difícils i no sempre podem ser exemplars.

Per exemple, quan ens separem.

— Quan em vaig separar els meus fills tenien 8, 9 i 12 anys i no va ser gens fàcil. Sense ser cap experta, em sembla que és important que tu els parlis sobre tot el que passa i com et sents, i fer-ho d'una manera adequada per a cada edat. Crec que els nens no volen veure pares junts i infeliços.

Les separacions deixen ferides als fills. Queden per sempre?

— És una pregunta molt difícil. Quan tens fills, les teves decisions els afecten i aquest és un pes molt feixuc. En el meu cas, el divorci va provocar situacions molt dures que ens han marcat. No obstant això, crec que tothom, al llarg de la vida, vivim experiències difícils i les superem. Als meus fills, quan parlem d'això, els dic que hi ha experiències que t'ensenyen el que no vols, o el que hauries d'evitar.

Hi ha mil maneres incorrectes de separar-se, però cap de correcta.

— Una vegada vaig llegir una entrevista a una jutgessa de família. Li preguntaven què aconsellaria a algú abans de casar-se i va respondre que no ho facis amb ningú que creguis que, si et divorcies, no serà un bon amic.

Què recordes d'aquell moment complicat que resulti gratificant?

— Quan vam explicar als nens que ens separàvem, la meva filla, quan vam estar només ella i jo, em va venir a dir: estic trista i contenta alhora, trista perquè us separeu, però contenta perquè pensava que estaves malalta.

Et veia malament.

— Jo m'havia aprimat molt i estava apagada. Va ser una decisió molt difícil de prendre, però ella, tot i que era petita, no em volia veure infeliç. Quan prenem una decisió difícil mostrem als fills que ells també poden triar, que tot i que sigui dur, se'n sortiran.

Ja han passat força anys. Com s'han anat curant les ferides?

— Amb amor i temps. L'amor és l'única cosa que sempre és una bona opció. Estimar, comprendre, lluitar. Pels fills, saber que hi ha algú que els estima de forma incondicional, com només podem fer els pares. Però el primer sentiment que vam viure plegats va ser la tristesa per la família que ja no seríem, per viure dates assenyalades separats. També va ser dur l'empobriment que va suposar separar-me i que ells es preocupessin per mi.

És dur i alhora molt entenedor veure com un fill et cuida.

— Recordo un dia que vaig perdre unes vambes i el meu fill petit me'n va comprar unes amb els seus estalvis, perquè sabia que anava justa de diners. Potser viure certes situacions els va fer madurar més aviat del que tocava, però també els va fer ser millors persones. Buf, em resulta dur recordar-ho.

L'adolescència passa.

— Un cop passada l'etapa de l'adolescència, tot va ser més fàcil. Com a adults, ara són més considerats i agraïts amb tot el que he fet bé i menys durs amb el que he fet malament. Quan creixen, ens poden entendre millor i perdonar els nostres errors.

Quin error corregiries?

— Amb un dels fills vaig estar-hi massa a sobre i vaig aconseguir l'efecte contrari. Ara veig que ho hauria d'haver enfocat d'una altra manera.

Com és ser mare de fills que passen dels vint?

— Arriba un moment que s'acaba la tasca com a educadora i en comença una altra. Ara puc ser un port segur, donar un bon consell o simplement gaudir dels meus fills.

Explica'm un moment que recordareu sempre.

— Un dels fills va patir una malaltia greu i encara fem controls anuals. Un dia li havien de fer la ressonància i li van demanar que es quedés en roba interior, però no en duia. No podíem parar de riure.

<https://www.arabalears.cat/suplements/divorci-provocar-situacions-dures-han-marcats-128-4830143.html>